

Sygn. akt VU 554/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Katarzyna Pielużek

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 czerwca 2016 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. Z. prawo do emerytury poczynając od dnia (...) 2016 roku.

Sygn. akt VU 554/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 czerwca 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy S. Z. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 4 września 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1974 roku na stanowisku ucznia, od dnia 1 września 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku na stanowisku montera instalacji wodno – kanalizacyjnych (z wyłączeniem urlopów bezpłatnych) oraz od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku na stanowisku montera instalacji sanitarnej jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ analiza dołączonych dokumentów nie pozwala jednoznacznie określić charakteru wykonywanej pracy.

W odwołaniu z dnia 27 czerwca 2016 roku wnioskodawca S. Z. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w kwestionowanych przez organ rentowy okresach montował i naprawiał instalacje wodno – kanalizacyjne w głębokich wykopach. W ocenie ubezpieczonego okresy wykonywania takich prac powinno podlegać zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych jako roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach (Wykaz A, Dział V, poz. 1 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. Z., urodzony dnia (...), złożył w dniu 15 marca 2016 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym pracodawca zaświadczył, że ubezpieczony jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. od dnia 12 lutego 1992 roku do nadal i od dnia 12 lutego 1992 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanałach ściekowych na stanowisku monter – konserwatora urządzeń i sieci wodociągowo – kanalizacyjnych, co jest równoznaczne z pełnieniem obowiązków konserwatora urządzeń (obiektów) wodnych i kanalizacyjnych, wykonującego pracę w kontakcie z wodą, środkami chemicznymi i ściekami, to jest na stanowisku wymienionym w wykazie A, dziale IX, punkt 1, pozycja 2 załącznika nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku. We wniosku ubezpieczony podał, że świadectwa pracy na okoliczność zatrudnienia w okresach od dnia 4 września 1972 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku oraz od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku zostały przez niego złożone w ZUS celem ustalenia wysokości kapitału początkowego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, k. 5 – 6, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 marca 2016 roku, k. 7 w aktach emerytalnych I)

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2016 roku organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, a to z tych względów, że nie osiągnął on wieku emerytalnego i na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: decyzja z dnia 5 kwietnia 2016 roku, k. 13 akt emerytalnych I)

W dniu 8 czerwca 2016 roku S. Z. wniósł o ponowne przyznanie prawa do emerytury. We wniosku wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku nie załączył żadnych nowych dokumentów.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1-4 akt emerytalnych II)

Zaskarżoną decyzją ZUS ponownie odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury. Organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że w dniu (...) 2016 roku, a więc w dniu osiągnięcia wieku określonego w art. 184, to jest 60 lat ubezpieczony nadal nie będzie spełniał warunku wymaganych okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wynoszących co najmniej 15 lat.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 11 miesięcy i 23 dni, w tym 25 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 24 dni okresów nieskładkowych. ZUS uznał, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez 6 lat, 4 miesiące i 2 dni. Jest to okres zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) Spółki z o.o. z siedzibą w R..

(dowód: decyzja z dnia 16 czerwca 2016 roku, k. 8 akt emerytalnych II)

W okresie od dnia 4 września 1972 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R.. W okresie od dnia 4 września 1972 roku do dnia 1 września 1974 roku wnioskodawca pobierał naukę zawodu instalatora wodno – kanalizacyjnego. Z dniem 2 września 1974 roku pracodawca powierzył wnioskodawcy stanowisko instalatora urządzeń wodno – kanalizacyjnych i gazowych. W świadectwie pracy z dnia 29 kwietnia 1985 roku pracodawca ubezpieczonego wskazał, że wykonywał on w okresie od dnia 4 września 1972 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku pracę na stanowisku monter instalacji wodno – kanalizacyjnych i gazowych z tym, że w okresie od dnia 27 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku odbywał czynną służbę wojskową.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 29 kwietnia 1985 roku, k. 3 akt o kapitał początkowy, umowa o pracę z dnia 2 września 1972 roku, k. 5, oświadczenie pracodawcy o przyjęciu wnioskodawcy do pracy, k. 3 w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresach od dnia 30 października 1974 roku do dnia 1 listopada 1974 roku, od dnia 31 marca 1975 roku do dnia 2 kwietnia 1975 roku, 1 maja 1975 roku, od dnia 29 lipca 1975 roku do dnia 3 sierpnia 1975 roku, od dnia 16 października 1977 roku do dnia 11 listopada 1977 roku, od dnia 27 czerwca 1983 roku do dnia 28 czerwca 1983 roku oraz 28 czerwca 1984 roku wnioskodawca korzystał z urlopów bezpłatnych.

(dowód: dokumentacja przebiegu zatrudnienia, k. 7-18 akt o kapitał początkowy)

Przedmiotem działalności Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w R. była budowa kolektorów deszczowych, instalacji sanitarnych, przyłączy gazowych i wodnokanalizacyjnych do budynków oraz rur kanalizacyjnych i deszczowych. Przedsiębiorstwo zatrudniało co najmniej ośmiu monterów, którzy wykonywali przyłącza do szkół, żłobków i wielorodzinnych budynków mieszkalnych. Brygada, w skład której wchodził wnioskodawca układała rury kanalizacyjne i rury deszczowe w wykopach, których głębokość osiągały 4 lub 5 metrów. Wnioskodawca zakładał wodociągi, podłączał wodę i kanały ciepłownicze, by doprowadzić je do budynku, układał rury i rurociągi, wykonywał studnie. Praca była wykonywana na zewnątrz budynku, bez względu na warunki atmosferyczne, przez cały rok. Wnioskodawca nie wykonywał prac hydraulicznych wewnątrz budynku. Ubezpieczony pracował w ten sposób w pełnym wymiarze czasu pracy i nie wykonywał innych obowiązków.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1), nagranie od minuty 2:32 do minuty 10:44, zeznania świadka W. N., nagranie od minuty 14:17 do minuty 19:24, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 19:24 do minuty 23:13, protokół z rozprawy z dnia 10 maja 2017 roku, 16v - 17 akt sprawy)

W okresie od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku monter instalacji sanitarnej.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1991 roku, k. 4 akt o kapitał początkowy)

Przedsiębiorstwo (...) w P. zajmowało się uzbrajaniem terenów budowlanych poprzez wykonywanie instalacji wodnych, deszczowych i kanalizacyjnych. Wnioskodawca wykonywał przyłącza sanitarne i deszczowe, układał rury wodociągowe, ciepłownicze i budował studnie w głębokich wykopach. Prace te wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, przez cały rok. Innych obowiązków nie wykonywał.

(dowód: zeznania świadka M. K. (2), nagranie od minuty 10:44 do minuty 14:17, protokół z rozprawy z dnia 10 maja 2017 roku, k. 16v akt sprawy)

Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w R. i Przedsiębiorstwo (...) w P. nie wystawiły wnioskodawcy świadectw pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

(okoliczności bezsporne)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...) 2016 roku ukończył 60 lat i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych niezwiązanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W konsekwencji niewystawienie przez zakłady pracy świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie, nie może być wyłączną podstawą odmowy przyznania prawa do emerytury. Dla spełnienia wymogu wykonywania pracy w szczególnych warunkach istotne jest to, czy taka praca była przez pracownika faktycznie wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla stanowiska, na którym te warunki występowały (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku, sygn. akt I UK 9/12). Rolą Sądu w

przedmiotowym postępowaniu było zatem ustalenie faktycznego zakresu obowiązków skarżącego w kwestionowanych przez ZUS okresach zatrudnienia.

W tym miejscu podkreślić należy, że wnioskodawca domagał się zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia:

- od dnia 4 września 1972 roku do dnia do dnia 30 kwietnia 1985 roku najpierw na stanowisku ucznia, a następnie monter instalacji wodno – kanalizacyjnych, z uwzględnieniem odbywania służby wojskowej, to jest od dnia 27 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku,

- od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku na stanowisku monter instalacji sanitarnej.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w kwestionowanych przez organ rentowy okresach był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w tych okresach, to jest czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach.

Wobec powyższego na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach. Skarżący sprostą temu obowiązkowi. Szczególne warunki pracy wnioskodawcy Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków: M. K. (2) i W. N., którzy w spornych okresach pracowali razem ze skarżącym na tym samym stanowisku, a zatem posiadają szczegółową wiedzę na temat jego codziennej pracy i obowiązków. Sąd oparł się także na zeznaniach samego wnioskodawcy, albowiem było one spójne i kompatybilne z zeznaniami świadków, a także na dokumentacji zgromadzonej w jego aktach osobowych. Zeznania świadków ani wnioskodawcy nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Analiza zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy oraz dokumentów osobowych prowadzi do wniosku, że wnioskodawca w okresach od dnia 2 września 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku (z wyłączeniem urlopów bezpłatnych) oraz od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku pracował w szczególnych warunkach najpierw w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R., a następnie w Przedsiębiorstwie (...) w P.. Wprawdzie w świadectwie pracy oraz angażach z tego okresu pracodawca ubezpieczonego nie wskazywał, aby wnioskodawca stale pracował w głębokich wykopach, jednakże ta okoliczność została wykazana za pomocą zeznań świadków. Należy mieć na uwadze, że o szczególnych warunkach pracy nie decyduje nazwa stanowiska – jak chce organ rentowy – ale rodzaj rzeczywiście wykonywanej pracy. A ta przez cały okres zatrudnienia, jak wynika z zeznań świadków i wnioskodawcy, była niezmienna i polegała na montażu instalacji zewnętrznych (rur kanalizacyjnych i wodnych) w wykopach ziemnych na głębokości 4 -5 metrów.

W ww. okresach wnioskodawca pracował na stanowisku monter wodnokanalizacyjnego. Mianowicie montował rury kanalizacyjne i wodne, podłączał wodę i kanały ciepłownicze oraz wykonywał studnie w głębokich wykopach ziemnych. Ubezpieczony stale świadczył obowiązki na zewnątrz budynku, niezależnie od warunków atmosferycznych. Innych prac nie wykonywał. Dodać należy, że do przedmiotu działalności przedsiębiorstw, w których był zatrudniony należało wykonywanie instalacji zewnętrznych - wodnych, deszczowych i kanalizacyjnych.

Prace wodnokanalizacyjne wykonywane w głębokich wykopach, a takie prace wnioskodawca wykonywał w spornych okresach są pracami w szczególnych warunkach wymienionymi w Dziale V poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy podlega także okres pełnienia przez niego służby wojskowej od dnia 27 października 1975 roku do dnia 15 października 1977 roku. Jak bowiem wynika wprost z art. 108 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 nr 44 poz. 220 ze zm., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 roku) okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z

zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby.

Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów II UZP 6/13 z dnia 13 października 2013 roku (OSNP 2014/3/42, LEX nr 1385939) stwierdził, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Istota podjętej uchwały sprowadza się do przyjęcia zasady, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia również w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. W świetle uchwały powołanej wyżej regulacje ustanawiały fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany termin, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby. Wnioskodawca spełnił wyżej sprecyzowane wymagania, ponieważ wykazał, że zarówno przed powołaniem do służby, jak i po jej odbyciu świadczył pracę w warunkach szczególnych.

Wobec wykazania przez wnioskodawcę co najmniej 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach jedynie marginalnie wskazać należy, że brak jest możliwości zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pobierania nauki zawodu, którą to odbywał – co wynika z dokumentacji osobowej od dnia 4 września 1972 roku do dnia 1 września 1974 roku, a także okresów urlopów bezpłatnych. Odnośnie okresu zajmowania stanowiska ucznia nauki zawodu wskazać należy, że nie było to samodzielne stanowisko. Posiadanie statusu ucznia nauki zawodu implikuje bowiem obowiązek dokształcania się, a w konsekwencji prowadzi do tego, że wnioskodawca nie pracował wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych (por. powołany już wyrok SN z dnia 23 maja 2012 roku, I UK 9/12). Powyższe nie generuje jednak niekorzystnych skutków procesowych dla wnioskodawcy, ponieważ doliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów od dnia 2 września 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1985 roku (z wyłączeniem urlopów bezpłatnych) oraz od dnia 24 czerwca 1985 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku powoduje, że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki sprecyzowane przez ustawodawcę, a wymagane do przyznania prawa do emerytury.

Biorąc pod uwagę, iż skarżący spełnił pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest posiada wymagany okres zatrudnienia (25 lat), osiągnął wiek emerytalny (60 lat) i nie jest członkiem OFE, należy uznać, że żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem (...) 2016 roku, to jest z dniem kiedy ukończył on 60 lat, gdyż z tym dniem została spełniona ostanía przesłanka od której to prawo było uzależnione.

Dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekł jak w sentencji wyroku.